

Diệp Gia Dược Phổ

Contents

Diệp Gia Dược Phổ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	15
7. Chương 7: Phiên Ngoại 1	19
8. Chương 8: Phiên Ngoại 2	21
9. Chương 9: Phiên Ngoại 3	24

Diệp Gia Dược Phổ

Giới thiệu

Editor: Lão ThụBeta bản word:ElsbethBeta bản onl: Thiên NgọcGiúp đỡ phần Trung ngữ: tỷ Leo nhà Leo săn sư tử Nội

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-gia-duoc-pho>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là một thành nhỏ, gọi Lâm thành. Cách kinh thành không xa, trong thành chỉ có một hiệu thuốc, tên là Hồi Xuân đường.

Chủ nhân của Hồi Xuân đường họ Diệp, cho nên người trong thành cũng gọi hiệu thuốc này là hiệu thuốc Diệp gia.

Trong hiệu thuốc chỉ có một đại phu, người trong thành cũng gọi hắn là Diệp đại phu.

Diệp đại phu tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, dung mạo trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp không diễn tả được thành lời, chỉ là người rất lạnh lùng, tựa như đối với cái gì cũng không quan tâm. Có bệnh nhân là nữ tới cửa, cũng chỉ là mời đi tới nội thất sau đó dâng trà, thời điểm bắt mạch mắt cũng chỉ nhìn thẳng, hắn chỉ để ý đến việc cho toa thuốc bắt mạch, tiếp đón khách nhân đều là do thư đồng gọi Bạch Thuật đứng ra tiếp đón.

Diệp đại phu y thuật rất tốt, ở nơi đây đặc biệt nổi danh. Mấy năm này, mặc kệ là chứng bệnh nan y gì, chỉ cần đưa đến hiệu thuốc Diệp gia, theo Bạch Thuật đi tới hậu đường, mời Diệp đại phu đi ra, đến trên

ghế thái sư* ngồi xuống, buông xuống đuôi mắt xinh đẹp, duỗi ra cánh tay thon dài trắng nõn, đặt lên cổ tay mà bắt mạch, trầm ngâm chốc lát. Lại để cho Bạch Thuật đem giấy bút đến, cho một toa thuốc, bốc mấy vị thuốc, bệnh nhân cùng người nhà liền có thể yên tâm.

(*) Ghế thái sư:

Đương nhiên, cũng có thời điểm ngoài ý muốn.

Năm trước, công tử của Huyện lệnh thái gia, không biết đụng phải Tà Thần phương nào, trở nên bơ vơ ngơ ngác, trà không nhớ cơm không nghĩ, mỗi ngày cơm nước đều không ăn, nửa tháng liền gầy gò đến mức chỉ còn da bọc xương, mỗi ngày chỉ biết hướng trên cây mà bò. Mọi lời đồn đại đều nói, huyện lệnh công tử sợ là đã bị bệnh điên. Huyện lệnh phu nhân cuống lên, sai người làm đem công tử trở lại, đưa đến hiệu thuốc Diệp gia. Diệp đại phu chỉ vừa bắt mạch, liền để Bạch Thuật tiễn khách, nói: “Bệnh này ta trị không được...”

Huyện lệnh phu nhân không chịu thôi, một hồi xin Diệp đại phu cho toa thuốc, một hồi uy hiếp muốn dỡ bỏ hiệu thuốc Diệp gia, Diệp đại phu chỉ bình thản, không để ý tới nàng, nói: “Ta là đại phu, chữa không được tâm bệnh.”

Huyện lệnh đại nhân bắt đầu dè dặt, liền treo giải thưởng, tìm người tài ba dị sĩ khác đến chữa trị cho huyện lệnh công tử. Qua hai ngày, một nam tử anh tuấn mặc hắc y đến bóc băng, nhắc tới cũng kỳ quái, huyện lệnh công tử vừa thấy hắn, người liền thanh tỉnh hai phần, cuối cùng không biết vì sao, dĩ nhiên thật sự trị hết bệnh. Càng vui hơn chính là trải qua đoạn thời gian, huyện lệnh công tử bảo là muốn đi ra ngoài du ngoạn, học hỏi, qua nửa năm, về nhà vừa nhìn liền thấy người có tinh thần hơn rất nhiều. Tính khí cũng chuyển biến, không còn ở trên đường mà trên ghẹo cô nương nhà lành nữa.

Huyện lệnh đại nhân vô cùng mừng rỡ, đối với vị nam tử kia thiên ân vạn tạ, nam tử kia cũng không chịu nhận tiền thù lao, nói y là người sống trên núi, không thích những thứ như vàng bạc. Huyện lệnh đại nhân không thể làm gì khác hơn là hạ lệnh mở cấm môn. Trước đây những người sống trên núi khi tiến vào Lâm thành bán củi than, sản vật núi rừng, khi ra khỏi thành, đều phải nộp lên trên một đồng. Sau đó lệnh này được dỡ bỏ, người dân cũng không cần giao tiền.

2. Chương 2

Lâm thành ba mặt đều là núi vây quanh, đặc biệt phía nam là một toà Ngọc Bình Sơn, đó là một toà danh sơn, đất thiêng nảy sinh hiền tài, đến nay cũng không thiếu truyền thuyết về hồ yêu quỷ quái xuất hiện ở trên núi.

Sau khi mở cấm môn, người sống trên núi đến Lâm thành buôn bán sản vật núi rừng dần dần nhiều hơn.

Cũng chính khi đó, A Hổ xuất hiện ở trước hiệu thuốc Diệp gia.

—

A Hổ là tên bán củi.

Hắn cũng là người sống trên núi.

Sau khi mở cấm môn, đại khái nửa tháng sau đó, vào một ngày nọ, bên ngoài hiệu thuốc Diệp gia bỗng nhiên xuất hiện một gánh củi lớn, một bó liền phải là hai tay của một đại hán mới có thể ôm hết được, tất cả đều đã được bó chặt, đều là những cành củi cứng rắn sinh trưởng trên Ngọc Bình sơn.

Bán củi chính là một thanh niên khỏe mạnh, kháukhinh, mày rậm mắt to, vừa cao vừa mạnh mẽ, cười rộ lên trông rất chất phác.

Hắn nói hắn gọi là A Hổ, nhà ở Ngọc Bình sơn, là một hộ săn bắn, mùa xuân không thể săn bắn nên không thể làm gì khác hơn là đi bán củi.

A Hổ là một người dễ tính, nhìn dáng người cũng vô cùng nhanh nhẹn. Làm việc lại chịu khó, mỗi ngày trời còn chưa sáng, hắn liền gánh củi vào thành. Mỗi ngày hắn sẽ cười híp mắt đứng ở trước cửa hiệu thuốc Diệp gia mà bán củi.

Kỳ thực chung quanh hiệu thuốc Diệp gia không tính là quá náo nhiệt, địa phương chân chính để làm ăn là tại thành nam, thế nhưng a Hổ lại cố tình mỗi ngày đều canh giữ trước cửa hiệu thuốc Diệp gia, dẫn đến rất nhiều người chuyên chạy tới trước cửa hiệu thuốc Diệp gia để mua củi.

Người khác hỏi hắn, tại sao canh giữ ở chỗ này, hắn cũng chỉ là gỡ đầu, nhìn vào cửa hiệu thuốc Diệp gia mà cười ngây ngô.

Diệp đại phu mặt lạnh tâm lạnh, đã từng có cô nương đến khám bệnh, bị lạnh đến mức mà ủ rũ từ bên trong hiệu thuốc đi ra. Đôi khi Diệp đại phu nhìn thấy trước cửa là một người thanh niên lanh lợi, tâm tình liền thực tốt.

Có lúc Diệp đại phu không có chuyện gì làm, tình cờ xuất môn liền tới xem một chút, khi đó, A Hổ nhất định là không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Diệp đại phu, có lúc Diệp đại phu bị hắn nhìn đến thiếu kiên nhẫn, nguyền rủa một cái, hắn cũng không hề tức giận, mà là đối Diệp đại phu, cười xán lạn.

Củi của A Hổ đều là loại củi tốt, vừa khô lại vừa cứng, trải qua thiêu đến vô cùng khô ráo, hiệu thuốc Diệp gia có lúc cũng mua củi của hắn, mua một bó lớn, có thể sử dụng đến một tháng. Có một lần, mua một bó

củi, chỉ dùng trong nửa tháng, Bạch Thuật cần cần dục dục mà đi gọi A Hổ, nói là Diệp đại phu muốn gặp hần.

A hổ cười híp mắt đi vào, bị Diệp đại phu mắng cho một trận. Nguyên lai A Hổ lần này chặt chính là loại củi nhuyễn, không trải qua thiêu, đem thuốc của Diệp đại phu nấu hổng, Diệp đại phu tức giận đến không chịu được, liền kêu hần tới mà mắng cho một trận.

Diệp đại phu da dẻ trắng nõn, bình thường trên mặt đều là vẻ lạnh lùng, thời điểm sinh khí trên má liền hiện lên hai mạt hồng, khóe mắt xinh đẹp cong lên, thập phần thanh tú.

A hổ nhìn đến sững sờ, kinh ngạc mà để tùy ý hần mắng, Diệp đại phu mắng đến phát mệt, đem hần đuổi ra ngoài, kêu Bạch Thuật đến quét phòng.

—

A hổ bị mắng một trận, chính mình tự chịu trách nhiệm, ủ rũ cúi đầu trở lại núi, đi được nửa đường thì đột nhiên nhảy ra một vị bạch y công tử, vẫn là mùa xuân mà lại phe phẩy quạt, sau đó nở nụ cười y hệt hồ ly, hỏi hần: “Tên ngốc, ngày hôm nay ra sao a, nhìn thấy Diệp đại phu của người không a?”

A Hổ rất ủ rũ: “Người dạy cho ta cái biện pháp chẳng có tác dụng gì, hần kêu ta đến liền mắng cho một trận.”

Hồ ly hỏi rõ ngọn nguồn, cười đến hai mắt cong cong: “Ai nói dùng củi nhuyễn là vô dụng, người xem, hần không phải là đã nói chuyện cùng người sao?”

A hổ gãi gãi đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Đúng a, hần nói với ta cũng không ít lời a, còn hỏi ta ‘Người làm ăn kiểu này có còn muốn làm tiếp hay không’, hần đây là đang quan tâm ta sao?”

“Vậy thì đúng rồi!” Hồ ly giả hoạt cười: “Phương pháp của ta dạy người vẫn rất là hữu hiệu mà!”

“Vậy ta ngày mai phải làm thế nào đây? Bán củi khô cho hần sao?”

“Không phải vậy.” Hồ ly vẻ nho nhã mà lắc lắc quạt: “Người đem tai lại gần đây, ta cho người biết.”

3. Chương 3

Diệp đại phu gần đây tâm tình quả thật không tốt.

Hắn cảm thấy được tâm tình không tốt này tất cả cũng là bởi vì tên gốc A Hổ bán củi trước cửa nhà mình mỗi ngày kia.

Cái tên gốc đó, dáng người đã cao lớn thô kệch, giọng nói lại càng lớn. Mỗi ngày trời còn chưa sáng đã bắt đầu ở trước cửa hét to, không phải chỉ là hai bó củi thôi sao, người nào mà không biết người mỗi ngày tại chỗ này bán củi, dùng sức hét to như vậy làm gì, đáng đời người mỗi ngày phải đi mười mấy dặm sơn đạo (đường núi), đáng đời người bị những tam cô lục bà cắt xén tiền bán củi của người.

Sau khi trời đã sáng, gào thét xong rồi, lại bắt đầu trò chuyện để giết thì giờ, một hồi là cô nương nhà này đến đưa cái khăn tay, một hồi là đại nương nhà kia lại đây hỏi gia thế bối cảnh, lật đi lật lại chỉ là vài câu, nghe đến cả lỗ tai đều đóng kén. Cái gì nhà ở Ngọc Bình Sơn, đời đời kiếp kiếp đều là hộ săn bắn, phụ mẫu đều mất, chỉ một thân một mình. Cái gì tạ ơn hảo ý của cô nương, ta không có chảy mồ hôi. Người yêu? Cái gì là người yêu? Ta đã có người trong lòng ...

Đáng đời người không cưới được vợ, những cô nương kia yêu thích người, đều là mất bị mù, tốt nhất cả đời người đều không cưới được vợ, bán củi cả đời, mỗi ngày đều gánh hai bó củi lớn như vậy đè chết người đi!

Thế nhưng, sáng sớm hôm nay, cái âm thanh hét to lại không xuất hiện.

Diệp đại phu ở trên giường lăn qua lộn lại bốn năm lần, rồi giường uống trà hai lần, vẫn là không có nghe được âm thanh hét to đó.

Chẳng lẽ là ngã bệnh rồi?

Đáng đời!

Cho người mỗi ngày trời chưa sáng đã gánh củi đi bán, trước hừng đông là lúc hàn khí nặng nhất: tưởng rằng thân thể khỏe mạnh thì sẽ không sao à? Nghĩ hay lắm! Nhất định là bị cảm hoá phong hàn rồi, nói không chừng bây giờ đang trốn ở căn nhà gỗ nhỏ trên Ngọc Bình Sơn, bệnh đến không xuống được giường đây.

Diệp đại phu có chút hả hê, chính mình rời giường, sau đó gọi Bạch Thuật, muốn hắn đi hỏi thăm những người hái thuốc trên Ngọc Bình sơn, có ai biết cái tên bán củi kia không.

Bạch Thuật nghe thấy tiếng gọi, lập tức chạy vào, phía sau còn mang theo một người đang đeo giỏ hái thuốc.

Diệp đại phu tròn to hai mắt, gắt gao trừng trừng mà nhìn người phía sau Bạch Thuật, “Người hái thuốc” A Hổ.

“Diệp đại phu, cái này không phải là Đăng Lung Thảo sao?”

“Diệp đại phu, cái này là Liên Kiều đúng không?”

“Diệp đại phu, đây là gốc cây Nam Mộc Hương còn nguyên vẹn, cho người trồng ở trong sân a...”

Cách một hồi, giọng nói sang sảng đó tiêu âm dứt dứt mà gọi: “Diệp đại phu...”

Diệp đại phu không thể nào nhịn được nữa, ném dược thảo đang cầm trên tay vào tủ thuốc: “Xảy ra chuyện gì nữa?”

Bị rống lên nhưng cái tên thanh niên hàm hậu vẫn là cười híp mắt, đưa tới một nắm đồ tươi, đó là những quả đại vẫn còn ướt sương.

Diệp đại phu ác thanh ác khí: “Đây cũng là thuốc gì?”

Thanh niên ngượng ngùng đỏ hỏn cười: “Đây là trái dâu ta đã hái ở trên núi, các loài chim nhỏ đều thích ăn trái này.”

A Hồ trở thành người hái thuốc, đã được bốn năm ngày.

Tòa thành nhỏ này chỉ có một hiệu thuốc, chính là hiệu thuốc Diệp gia, cũng bởi vì gần Ngọc Bình Sơn, nên có không ít dược liệu quý giá, vì vậy các hiệu thuốc trong kinh thành thường đi tới Lâm thành mua thuốc, Lâm thành người hái thuốc không ít, còn phân bang phân phái, có lúc cũng bởi vì địa bàn mà sinh sự đánh nhau.

Hiệu thuốc Diệp gia thu mua thuốc không nhiều, chỉ là cực kì hỗn tạp, cho nên cùng mấy người hái thuốc đều có sinh ý, thường thường cũng không mua được loại thuốc như mong muốn. Thế nhưng, từ khi A Hồ đến, hiệu thuốc Diệp gia lại không hề thiếu thuốc.

Trên núi Ngọc Bình nhiều vách núi, khe sâu. Những dược liệu quý báu kia nếu không phải là sinh trưởng ở nơi nhai thượng cao trăm trượng, thì cũng chính là sinh trưởng ở đáy vực giăng đầy chướng khí, người hái thuốc bình thường may mắn lắm mới có thể hái được một hai cây, cố tình A Hồ giữa chừng đổi nghề hái thuốc, mỗi lần là hái được dược liệu quý hiếm thể gian hiếm thấy, cỏ Long Đầm Hoa cao hơn hai thước, nhân sâm núi dài nửa thước, Linh Chi lớn chừng bàn tay, hoàn hồn quả sắc hồng...

Những người bán thảo dược đều bị hấp dẫn về đây, vây quanh hắn, khuyên can đủ đường, muốn hắn đem thuốc bán cho mình. A Hồ tuy rằng ngốc, nhưng cũng là người có mắt, mặc kệ những người kia định giá trên trời thế nào, hắn cũng chỉ chịu bán cho hiệu thuốc Diệp gia.

Diệp đại phu đối với bộ dạng ngốc của hắn rất không vừa mắt, mắng hắn vài câu, liền đem thuốc đều thu

vào, sau đó mang hần đi nội thất lấy tiền, A Hổ liền đi theo hần phía sau.

“Diệp đại phu, người đưa ta một quan tiền thôi...”

Diệp đại phu hai mắt nhỏ dài xoi mới mà trừng hần: “Thế nào, lo lắng ta không có tiền?”

A Hổ bị hần trừng, liền đỏ mặt, không dám nói tiếp nữa.

Bạch Thuật đầu óc tinh ranh, đi cùng Diệp Cảnh Nhiên nói: “Diệp đại phu, chúng ta cứ như vậy mà mua thuốc của hần với giá rẻ, bán cho hiệu thuốc khác với giá cao đi, ngược lại hần cũng không biết gì...”

Diệp đại phu cũng không nói, chỉ liếc hần một cái, Bạch Thuật liền hiểu chuyện mà câm miệng.

Đùa gì thế.

A Hổ tuy rằng thành thật, nhưng cũng là chỉ có hần Diệp Cảnh Nhiên mới được khi dễ, người khác đừng hòng mơ tới!

A Hổ sau nửa tháng hái thuốc, làm hiệu thuốc Diệp gia sinh lời.

Hết cách rồi, người khác hái thuốc đều là hương trong rừng sâu núi thẳm mất một xuyên qua, mười ngày nửa tháng mới ra ngoài, hần lại một ngày đi một chuyến, đem dược liệu trên Ngọc Bình sơn đều chuyển hết vào hiệu thuốc Diệp gia. Hần không mệt, thế nhưng tài sản của Diệp Cảnh Nhiên đều sắp đổ hết vào việc mua thuốc, Diệp đại phu bình sinh là người có sĩ diện rất cao, tuyệt sẽ không thừa nhận chính mình không có tiền.

4. Chương 4

Hôm nay, Diệp đại phu mắt thấy A Hổ đến, trên vai đeo sọt thuốc, Diệp đại phu liền chỉ cảm thấy đau đầu, A Hổ đem thuốc lấy ra, lựa chọn tìm kiếm, Diệp đại phu ghét bỏ nhìn thuốc của A Hổ, sau đó hung ác mắng hần vài câu: “Chính người đem ra bên ngoài bán đi, ta không mua!”

A hổ bị mắng một trận, ủy ủy khuất khuất mà đeo sọt thuốc đi ra bên ngoài hiệu thuốc Diệp gia, ngồi xổm ở nơi hần bán củi trước kia mà bán thuốc.

Diệp đại phu sau khi phát tác một trận tính khí, phát hiện cái kẻ ngốc kia đã bị mình mắng đến bỏ chạy, ở bên trong phòng khách ngồi một lúc, thừa dịp Bạch Thuật không chú ý, Diệp đại phu liền lên đi tìm hần. Kết quả vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy A Hổ bị một đồng thương nhân buôn bán dược liệu vây quanh, từng chuyện từng chuyện mà nói đến hùng hồn, tên ngốc kia liền giá cũng sẽ không bàn, chỉ có thể ngồi chồm hổm trên mặt đất, cũng không biết đang làm gì nì.

Diệp đại phu nổi trợn lòi đình, đi tới, đập cho hắn một cước: “Người làm gì ở đây?”

Vừa nhìn thấy hắn, trên khuôn mặt anh tuấn nhất thời lộ ra nụ cười xán lạn: “Ta đang bán thuốc a...”

“Người còn biết bán thuốc à!” Diệp Cảnh Nhiên ghét bỏ mà nhìn hắn: “Thuốc của người bao nhiêu tiền một bó a...”

Coi như a hổ dù có ngốc, cũng nghe ra được Diệp đại phu đang chế nhạo hắn, A Hổ chỉ cộc lốc mà cười, cũng không nói gì.

Diệp Cảnh Nhiên nhìn hắn không nói lời nào, “Hừ” một tiếng, liền xoay người rời đi.

Diệp đại phu đi tới cửa tiệm thuốc, y quay đầu lại nhìn một chút, nhìn thấy A Hổ không cùng đi theo, liền trầm mặt xuống: “Còn ngốc ở nơi đó làm gì! Đồ ngốc!”

A Hổ bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vã nhắc sọt thuốc của mình, thối lui đi theo.

“Ta là nhìn hắn thật ngốc, bị người lừa còn không biết, cho nên giúp hắn bán thuốc, ” Diệp đại phu nói lời chính nghĩa mà theo sát Bạch Thuật giải thích: “Ta đây là đang tích đức đấy! Biết không?”

Bạch Thuật thức thối mà gật đầu liên tục, trong lòng thì oán thầm: đại phu bình thường còn chưa tích đức đủ sao? Tại sao bình thường thoạt nhìn trông rất thông minh, như thế nào khi đụng tới kẻ ngốc này, liền thay đổi choáng váng.

Bạch Thuật trong lòng oán thầm, A Hổ lại trải qua rất tiêu dao, từ khi Diệp đại phu thay hắn bán được liệu, hắn chỉ để ý mỗi ngày hái được liệu đến, mỗi buổi sáng sớm liền đi gõ cửa hiệu thuốc Diệp gia, Diệp đại phu khi còn buồn ngủ là lúc bộ dáng đẹp mắt nhất ... Mặc dù sẽ hung ác mắng hắn vài câu, thế nhưng có lúc tâm tình tốt, còn có thể dẫn hắn đi ra ngoài dạo chợ sáng, mua mấy cái bánh bao thịt cho hắn ăn.

Diệp đại phu tuy rằng tính khí xấu, mua bán thuốc lại rất lợi hại, chính hắn vốn là đại phu, đối được thảo như nắm trong lòng bàn tay, giá cả cũng vừa phải, những thương nhân buôn bán được liệu ở nơi này cũng không chiếm được một chút lợi lộc nào, bọn họ thấy A Hổ thành thật, Diệp đại phu cả ngày đối với hắn đến kêu đi hét, nhưng chỉ qua là thay mặt bán thuốc cho A Hổ, dần dần liền có tâm tư khác.

Lần này, A Hổ hái vài cây long diên hương, mấy hiệu được liệu ở kinh thành lâm thời chạy tới mua, có một hiệu, lại muốn mua, nhưng chỉ chịu mua với giá rẻ, Diệp đại phu chỉ liếc thương nhân kia, nói vài câu lời lẽ vô tình, thương nhân kia liền cuống lên, gào to nói: “Thuốc cũng không phải người hái, người lên mặt cái gì, nhân gia chính chủ còn chưa nói đây!”

Này thương nhân vừa nói xong, Diệp đại phu còn chưa nói, A Hổ trước tiên đã xông lên.

Mặt A Hổ xưa nay đều là mang ý cười, rất ít có thời điểm trở nên hung ác, một đôi mắt trừng lên, trên người có cỗ khí thế khó hiểu, thương nhân khi liền bị sợ đến mức lui lại mấy bước.

“Người cút ra ngoài!” Hấn hướng thương nhân kia mà giơ quả đấm: “Người dám mắng Diệp đại phu, thuốc của ta liền không bán cho người!”

Những người ở chỗ này đều bị phản ứng của hấn làm cho sợ hết hồn, đến Diệp đại phu cũng ngăn người.

Mắt thấy thương nhân kia cả mặt xám xịt mà vội vã bỏ đi, Diệp đại phu nheo mắt lại, đem quyển sách thả xuống, hướng A Hổ vẫy vẫy tay: “Người tới đây.”

A Hổ vốn đang khí thế bồng bồng, hung hăng trừng bóng lưng của thương nhân kia, nghe được thanh âm của y, liền ngoan ngoãn đi tới.

Hấn vừa đến trước mặt Diệp đại phu, như một con đại cầu ngoan ngoãn, khỏe mạnh kháu khỉnh, con mắt của hấn vô cùng trong suốt, con người đen bóng, thời điểm chuyên chú nhìn chăm chăm người, ánh mắt giống như hải tử vô cùng sạch sẽ.

Diệp đại phu sờ sờ đầu của hấn.

Còn tưởng rằng tên này to con tóc chắc sẽ rất đậm tay, nào ngờ lại ngoài ý muốn vô cùng mềm mại.

Diệp đại phu híp đôi mắt dài nhỏ, tại trên đầu hấn vỗ hai lần, giống như đang quan tâm chăm sóc một con đại cầu được nuôi trong nhà.

“Ngoan!”

Diệp đại phu chuyện thích làm nhất, là mang A Hổ đi dạo chợ sáng. (Vợ chồng hạnh phúc ^^)

Kể gốc này tuy rằng tính khí thành thật, thế nhưng vóc dáng cao lớn, mỗi lần hấn đi ở phía trước Diệp đại phu, giống nhau người đi mở đường, những người kia liền chen không tới trên người Diệp đại phu.

Không những như vậy, hấn còn cực kì có tác dụng.

Diệp đại phu là ngẫu nhiên khám phá ra tác dụng của hấn.

Ngày ấy, Diệp đại phu dẫn theo hấn đi ngang qua nhà đồ tể bên cạnh, tên đồ tể nuôi trong nhà mấy con

chó dữ, bóng loáng không dính nước, đứng lên đều có thể cao bằng một người, cả ngày hướng người qua đường sửa inh ỏi. Thế nhưng ngày đó Diệp đại phu mang theo A Hồ đi qua, mấy con chó kia không biết trúng tà gì, vừa nhìn thấy hắn, mỗi một con đều nằm trên mặt đất, “Nha nha” mà kêu, sau đó từ từ lui về sau, cùng lúc mà bỏ chạy, mấy ngày cũng chưa thấy trở lại.

Lần thứ nhất Diệp đại phu còn tưởng rằng đây là trùng hợp ngẫu nhiên, kết quả mấy lần đều mười lần như một, Diệp đại phu vô cùng cao hứng, còn đặc biệt mua mấy cái bánh bao thịt cho hắn ăn, thường thường mang theo hắn đi dạo chợ sáng, chuyên chọn nơi nào có cầu đi qua.

Thế nhưng lần này lại ngoài ý muốn, đi dạo đi dạo, kẻ ngốc kia không thấy đâu.

Diệp đại phu tìm hắn đến phiên lòng, liền muốn tìm một chỗ ngồi xuống, chỉ nghe phía sau “Uông” một tiếng, nhất thời lòng tơ đều dựng hết cả lên.

Nhà đồ tể kia làm mất Đại hắc cầu, nó đang đứng ở phía sau hắn, ánh mắt hung ác mà nhìn hắn.

Vui quá hóa buồn.

Đều nói cầu hội xem sắc mặt người, hiển nhiên Diệp đại phu sắc mặt trắng bệch, càng làm cho con chó kia hăng say, một mặt sửa lên ầm ỉ, một mặt hướng Diệp đại phu xông lại.

Diệp đại phu chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, té ngồi mặt đất, chỉ thấy con chó kia hướng chính mình xông tới, bỗng nhiên con chó thảng gập, “Nha nha” kêu thảm thiết hai tiếng, quay người chạy trốn.

Một đôi tay thâm hậu từ phía sau đưa đến, đỡ lấy hắn.

A Hồ khuôn mặt anh tuấn xuất hiện ở trước mắt Diệp đại phu, lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Diệp đại phu: “Ta vừa đi mua cái này, cho người...”

Diệp Cảnh Nhiên ra một tầng mồ hôi lạnh, hận đến nghiến răng, còn muốn giơ hai chân đạp hắn, nhưng đáng tiếc chân run, không có sức đứng lên, chỉ có thể hung hăng mà trừng mắt nhìn hắn chằm chằm.

Thằng ngốc kia, sẽ không chịu nhìn sắc mặt, còn dám đem đưa khối ngọc bội nát kia, cười đến dương quang xán lạn: “Diệp đại phu, người sợ chó a?”

5. Chương 5

Tiền bán thuốc của A Hồ, đều là do Diệp đại phu thay hắn bảo quản, thả một đồng vào trong hộp, khóa ở bên trong nội đường Diệp gia, Diệp đại phu vốn đang chuẩn bị lấy sổ sách cho hắn xem, kết quả đưa sổ

sách cho kẻ ngốc đó, hắn nhìn ngang liếc dọc, nghiên cứu nửa ngày, bỗng nhiên cười rộ lên: “Ha! Hai chữ này ta nhận ra, đây là một, đây là mười...”

Diệp đại phu mỗi ngày bán thuốc, thường thường ngồi ở bên trong nội đường, một bên ghi sổ sách, một bên nói chuyện cùng hắn.

“Tên ngốc, tiền chương quỹ muốn mua của ta là hai lạng Long Nảo, ngày mai người đi đào một ít rễ Long Nảo về đây..”

“Ồ.” A Hồ ngồi đối diện hắn, tay chống mặt, mắt cũng không chớp mà nhìn hắn viết sổ sách.

“Kim Xà quả ngày mai phải hái.”

“Kim Xà quả không phải rất quý sao?” Bạch Thuật ở một bên nói chen vào: “Quý nhất chính là Kim Xà quả.”

“Người thì hiểu cái gì?” Diệp đại phu liếc xéo hắn một cái: “Kim Xà quả là linh dược giải độc rắn, bình thường bên cạnh đều sẽ có độc xà bảo vệ, này kẻ ngốc lần này đánh bậy đánh bạ, hái được linh dược, không đụng vào rắn độc, lần sau sẽ không như thế gặp được vận khí tốt.”

“Diệp đại phu, người biết thật nhiều...” A hồ một mặt sùng kính: “Người như thế nào biết Kim Xà quả bên cạnh sẽ có xà canh giữ, hoàn hảo là ta chạy trốn nhanh, chỉ bị cắn hai cái.”

“Cái gì!” Diệp đại phu cả kinh đứng lên.

“Người bị cắn nơi đó!” Diệp đại phu gấp đến độ mặt mũi trắng bệch: “Người là bị ngốc à! Bạch Thuật, lấy Kim Xà quả còn dư lại đem ra...”

“Ta không có chuyện gì, chỉ là đau một chút, hiện tại đều tốt rồi.” A hồ cười đến xán lạn: “Trên cái móng ta thật nhiều, không sợ.”

“Câm miệng!”

Diệp đại phu đem hắn đặt tại trên ghế, làm cho hắn cởi quần, trên móng quả nhiên có hai dấu răng của rắn độc, đã lành đi nhiều, chỉ còn lại hai điểm đỏ.

A Hồ cứ vỗ ngực bảo đảm, bảo đảm chính mình một chút việc đều không có, vẫn bị Diệp đại phu vả cho một cái tát, cởi quần, cắt dấu răng lấy máu, đắp một đồng thuốc kỳ quái, uy hai viên Kim Xà quả, liền bốc một chút thảo dược kỳ quái mà đem nấu.

A hổ nằm nhoài trên giường Diệp đại phu, cái mông trần được vải trắng bọc lại, nhàn nhã nhìn Diệp đại phu trong coi ăm sặc thuốc, mở đôi mắt to tròn vo, hướng Diệp đại phu cười cười: “Diệp đại phu, ta thật sự không có chuyện gì, người đừng nóng giận, cùng ta trò chuyện đi mà...”

Diệp đại phu đưa lưng về phía hắn, liều mạng quạt lửa, cũng không quay đầu lại.

A hổ không có cách nào. Chỉ có thể bưng cái mông được thượng dược, bò xuống giường, khấp khểnh đi tới phía sau Diệp đại phu, thân thủ mà vịn vai của y.

Diệp Cảnh Nhiên cầm trên tay cây quạt cói đập vào mặt của hắn, theo sau mà tới còn có dược thảo, củi lửa, cái kẹp gấp than...

A Hổ vội vã né tránh, né qua tránh lại, nhìn thấy mặt Diệp đại phu, bối rối một chút, bị một cây kiềm gấp lửa kẹp ở giữa mũi.

—

“Cảnh Nhiên, người đừng khóc mà... Ta không phải đang rất tốt sao?”

“... Câm miệng!”

“Ta thật sự không có chuyện gì, ta không sợ rắn...”

“Người cái tên ngốc này, người thì hiểu cái gì! Để rắn cắn chết người đi, xong hết mọi chuyện...”

—

Bạch Thuật thời điểm tiến vào đưa nước, nhìn thấy chính là xưa nay mặt lạnh Diệp đại phu ngồi ở bên giường, mà tên hái thuốc A Hổ cẩn thận dè dặt bịt mũi ở bên cạnh hồng Diệp đại phu.

—

Bởi vì vết thương trên mông nên A Hổ bị cường chế, không cho lên núi hái thuốc, không được lén lút động đến những gói thuốc, cùng với không cho chạy ra ngoài đi dạo chợ sáng cùng mua bánh bao thịt ăn.

Diệp đại phu đem hắn nhốt ở trong phòng, mỗi ngày cho hắn uống mấy loại thuốc kỳ kỳ quái quái, nói với hắn là dư độc còn chưa trừ hết, cần phải tĩnh dưỡng.

Phòng ở Diệp gia ít, nên A Hổ chỉ có thể ngủ ở trong phòng của Diệp đại phu.

Giường của Diệp đại phu lại nhỏ nên hai người chỉ có thể bị nhét chung một chỗ.

Diệp đại phu giăng co một ngày, lên giường liền ngủ, A Hồ mở to đôi mắt tròn, ở trong bóng tối lặng lẽ mà đánh giá Diệp đại phu.

Diệp đại phu mặt thật là trắng a...

Diệp đại phu lông mi thật dài a...

Diệp đại phu miệng xem thật kỹ a, thoát nhìn mềm mại, hồng hồng, nhất định so với quả đại còn ngọt hơn.

Có muốn hay không lén lút hôn một cái a... Hồ ly nói, có cơ hội liền nhất định phải nắm chắc, có thể hôn thì hôn, có thể ôm liền ôm...

Là không cần, Diệp đại phu đánh người rất đau.

Nhưng khi thoát nhìn thật sự ăn rất ngon a...

Diệp đại phu là bị A Hồ đánh thức.

Lưng của A Hồ đối với mình, hướng về vách tường, lưng hấn cong lại, không biết đang làm cái gì.

Diệp đại phu bị đánh thức, bụng đầy hỏa, hận không thể đem hấn mà nhéo, đánh cho một trận. Thế nhưng cân nhắc đến dù sao hấn cũng là bệnh nhân, nói không chừng là vết thương đau, cho nên đập hấn một cước: “Này tên ngốc, ngươi xảy ra chuyện gì?”

Thân thể A Hồ cứng lại rồi.

“Có phải vết thương của ngươi bị đau?” Diệp đại phu nhìn hấn không nói lời nào, cho là hấn không hiểu: “Rắn cắn vết thương sẽ rất đau...”

“Ta...” A Hồ lắp bắp co lại thành một đoàn: “Ta không phải là vết thương đau...”

“Vậy ngươi đau nơi nào?” Diệp đại phu rất thiếu kiên nhẫn: “Xoay lại đây cho ta xem... Ta chữa cho ngươi.”

A Hồ ngoan ngoãn xoay người lại.

“Ta... Ta đau chỗ này?”

“Nơi nào?” Diệp đại phu hơi híp mắt lại, theo dấu tay A Hổ mà nhìn xuống, nhất thời giống như bị nóng mà thu tay về, tại trên mặt A Hổ tát một cái.

A Hổ bị hấn tát cho tỉnh mộng, mở to đôi mắt, kinh ngạc nhìn hấn.

Diệp đại phu mặt đỏ rực, thật là đẹp mắt a...

—

“Người này cái đồ ngốc, ngớ ngẩn... Kề xấu xa!” Diệp đại phu cố kỵ sát vách là phòng Bạch Thuật nên nhỏ giọng, vừa mắng hấn, một bên vỗ đầu của hấn: “Bên trong đầu óc người đều là thứ hạ lưu vô sỉ!”

A hổ bị đánh cho một trận, rất ủy khuất, yên lặng mà lui về trong chăn.

“Là chính người muốn hỏi ta...”

“Người còn nói!” Diệp đại phu lại đập hấn một quyền, nghe được hấn gào lên đau đớn một tiếng, cuối cùng cũng coi như nhớ tới hấn vẫn là bệnh nhân: “Câm miệng cho ta! Ngủ!”

A hổ ủy ủy khuất khuất mà rút lại bên trong chăn, nhỏ giọng nhắc: “Là chính người bắt ta nói... Còn nói để người trị... Nói chuyện không đáng tin...”

“Người nói cái gì?!” Diệp đại phu trừng mắt lên.

Hấn là trời sanh mắt dài nhỏ, đôi mắt thượng thiêu, thời điểm trừng người một chút uy lực cũng không có, trái lại vô cùng xinh đẹp.

A Hổ không sợ hấn, bạo gan đến: “Nói chuyện với người không đáng tin, người không cưới được vợ!”

“Lộn xộn cái gì! Ai dạy người?”

“Hồ ly dạy ta!” A hổ la hét: “Người chính là nói chuyện không hề đáng tin...”

“Ngốc tử, người nhỏ giọng một chút!” Diệp đại phu tức giận che miệng của hấn: “Người kêu gào cái gì!”

“Ta liền muốn kêu! Nói chuyện với người không đáng tin! Người không trị cho ta, còn muốn ta cho người

xem! Nhìn xong liền đánh ta! Người đánh người đau quá...” A Hổ đầy bụng oan ức, thở phì phò gào to.

“Câm miệng, người câm miệng cho ta!” Diệp đại phu không ngăn được hắn, gấp đến độ không biết làm sao: “Hào hảo, ta chữa cho người! Được chưa!”

6. Chương 6

Diệp đại phu mặt thật là đỏ a...

A hổ kinh ngạc nhìn Diệp Cảnh Nhiên đỏ đến mức như có lửa ở hai má, yên lặng mà nuốt nước miếng.

Diệp Cảnh Nhiên nhìn bộ dáng ngơ ngác của hắn, đầy bụng tức giận, liền vỗ vào cái đầu tròn trịa của A Hổ một cái.

“Người lại đánh ta...” A Hổ ủy khuất mà ôm đầu, chuẩn bị gào lên.

“Câm miệng!”

“Vậy người không trị cho ta...” A Hổ lấp bắp mà nhìn hắn.

Diệp Cảnh Nhiên mặt như bị thiêu cháy.

“Ta đây không phải là chuẩn bị chữa cho người sao?” Hắn tàn nhẫn mà trừng A Hổ ngốc một cái, sau đó run run mà đem bàn tay tiến vào trong chăn.

A Hổ nghi hoặc mà nhìn Diệp đại phu trên lỗ mũi đã thấm ra giọt mồ hôi nhỏ, chợt bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Ồ! Diệp đại phu người không chỉ có sợ chó, người còn sợ chữa bệnh!”

“Câm miệng! cái tên ngốc này!”

—

Cho dù cách một lớp vải vóc, vẫn là có thể cảm giác được dục vọng đang sôi sục.

Diệp đại phu nhắm mắt lại, hung bạo mà lấy tay duỗi xuống phía dưới.

Nhiệt độ cực nóng, khác xa so với thường nhân, phải lớn hơn ấy chứ.

Ngón tay của Diệp Cảnh Nhiên dài nhỏ, lòng bàn tay mang theo hơi lạnh, băng băng lạnh lạnh, cách quần, chỉ vừa đụng đến, A Hổ liền phát ra tiếng than thư thích.

“Câm... Câm miệng!”

“Lại không cho ta nói...” A Hổ nhỏ giọng lầm bầm, thế nhưng hắc từ trước đến giờ vẫn là nghe lời Diệp đại phu, Diệp Cảnh Nhiên không cho hắc nói chuyện, hắc liền thật sự không nói, chỉ há to miệng, chuyên tâm nhìn Diệp Cảnh Nhiên mặt đang đỏ bừng.

Diệp đại phu dung mạo thật là xinh đẹp, tuy rằng đánh người rất đau, nhưng khi cao hứng, còn có thể mua bánh bao thịt cho mình ăn.

Chỉ cần suy nghĩ ở dưới chân, đang chạm vào mình chính là tay của Diệp đại phu, cũng đã, đã...

“Ngươi... Ngươi...” Diệp đại phu tức giận đến run lên, một đôi mắt dài nhỏ khóe mắt đều đỏ chót.

A Hổ chỉ cảm thấy trên mông đau xót, mình đã bị đập xuống đất.

—

Bạch Thuật nhảy bèn cảm giác được, gần đây giữa Diệp đại phu cùng với A Hổ xảy ra chút vấn đề.

Tuy rằng, A Hổ cho tới nay, đều là theo bên người Diệp đại phu không sai... Thế nhưng mấy ngày nay, nhìn thế nào cũng cảm thấy được cái tên to con đó thái độ đều trở nên ân cần hơn, quả thực khá giống một con đại cầu vầy quanh chủ nhân, đại cầu muốn ăn xương a....

Tuy rằng, cho tới nay Diệp đại phu đều là đối với A Hổ ác thanh ác khí, hờ hững không sai. Thế nhưng mấy ngày nay, nhìn thế nào cũng cảm thấy được, Diệp đại phu không phải ghét hắc, mà là có chút... trốn tránh hắc?

Bạch Thuật thở dài, quyết định không thêm nghĩ những thứ này, chuyên tâm bố trí nội đường, Huyện lệnh phu nhân cùng tiểu thư đi Ngọc Bình tự cầu phúc, buổi chiều phu nhân muốn tới hiệu thuốc Diệp gia, tìm Diệp đại phu xem mạch, cho một phương thuốc bồi bổ thân thể.

Buổi chiều Huyện lệnh nữ quyến đúng hạn mà tới, Diệp đại phu ngồi ngay ngắn ở nội đường, cấp Huyện lệnh phu nhân xem xong mạch, chính là thời điểm hốt thuốc, chỉ nghe bên ngoài tiếng bước chân vang, nhất thời nhú mày.

“Diệp đại phu, ta đã chế xong củi!” cái tên nào đó cứ bị đuổi ra nhưng vẫn như âm hồn không tan mà quần tới, mới vừa vào nội đường, liền nghe đến một giọng nói hoàng anh kinh ngạc thốt lên: “A Hổ đại ca?”

Gọi tên hắn, là Huyện lệnh gia tiểu thư.

Quả thực là diễn lại cổ sự, năm ngoái Huyện lệnh gia nữ quyền lên núi cầu phúc, trên đường đi gặp sơn tặc, may là gặp được một thiếu niên anh hùng thấy việc nghĩa ra tay cứu giúp, nhưng đáng tiếc anh hùng vội vã lên núi, chỉ để tên liền đi, tiểu thư tìm khắp nơi không được, không nghĩ tới lại gặp được tại hiệu thuốc Diệp gia.

Huyện lệnh gia tiểu thư ôn nhu hiền thực, đúng là thiên ân vạn tạ A Hổ, người lương thiện thông minh, thấy a hổ nhìn chăm chăm giỏ, vội vã bảo nha hoàn đem những món tráng miệng trong giỏ lấy ra cho nàng “A Hổ đại ca” ăn, cái tên to con thật thà vừa nãy chế củi đến đói bụng, nhận lấy liền ăn, không chút nào chú ý tới ánh mắt âm trầm của Diệp đại phu.

Diệp đại phu ngồi ở trên ghế, nhìn một đôi “Anh hùng mỹ nhân”, chỉ cảm thấy cổ họng bốc lên từng trận hỏa khí.

Không phải chỉ là một tên ngốc tử, ăn lại nhiều, người thì ngốc, kể cả chữ cũng không biết, lại... Lại hạ lưu! Thế nào lại có cô nương thích hắn!

Hắn chỉ thấy đôi mắt phát nhiệt, giận dữ mà gọi A Hổ: “Ngốc tử! Còn không nhanh đi chế củi?”

A Hổ bên mép còn dính mảnh vụn của món tráng miệng, trong tay cầm mấy khối hoa quế bánh ngọt, một mặt mờ mịt nhìn hắn: “Củi đã chế xong a...”

“Vậy thì đi nấu nước!” Diệp đại phu hung thần ác sát: “Đi tưới nước cho thảo dược mà ta trồng! Đem sàn phòng mà tẩy một lần!”

A Hổ nghe lời quen rồi, thật sự liền chuẩn bị đi, Huyện lệnh tiểu thư cũng không phải ngồi không, nắm cánh tay hắn, cười hỏi hắn: “Diệp đại phu, a Hổ đại ca làm việc ở nhà ngươi sao?”

Diệp Cảnh Nhiên bị ghen một chút, trầm mặt xuống: “Hắn bị rắn cắn, ở tại nhà ta chữa bệnh, làm việc để trừ tiền thuốc.”

“Vậy thì kỳ quái, A Hổ đại ca nếu không phải là hạ nhân trong nhà ngươi, lại bị bệnh, Diệp đại phu là đại phu có lòng nhân ái, thế nào có thể để cho hắn một người bệnh mà đi làm việc nặng đi?” Huyện lệnh Tiểu thư cười thản nhiên: “Còn tiền thuốc, ta thay A Hổ đại ca trả cho ngươi được không?”

Diệp Cảnh Nhiên bị nghe đến không nói nên lời, một đôi mắt dài nhỏ quét qua cái tên ngốc nào đó, thấy hắn không giống như lần trước lao ra bảo hộ mình, chỉ là biết nắm bánh hoa quế, một mặt mờ mịt, chỉ cảm thấy hỏa khí đầy bụng, phẩy tay áo bỏ đi.

Diệp đại phu phát tức đi ra nội đường, trở về hậu viện, liếc mắt một cái thoáng nhìn qua trong góc tường, một loạt các loại dược thảo, đều là tên ngốc tử kia từ trên núi đào trở về cho mình, chính mình còn xem như bảo bối, mỗi ngày đều tưới nước. Nhớ tới hai người kia còn trong nội đường khanh khanh ta ta, giận đến không chỗ phát tiết, một bước tiến vào bên trong vườn thuốc, đem những dược thảo kia toàn bộ nhổ lên, ném qua một bên, nhổ cây nam mộc hương, lại nghĩ tới cái tên ngốc tử kia thời điểm vừa tới hiệu thuốc, nâng lên gốc cây nam mộc hương, một mặt lấy lòng mà nhìn mình, nhất thời cảm thấy trong lòng đau xót, đem cây nam mộc hương cắt làm ba đoạn, ném qua một bên.

A Hồ đuổi lại đây, vừa vặn nhìn thấy Diệp đại phu từ vườn thuốc đứng lên, cũng không thềm nhìn mình, liếc mắt một cái, quay người trở về phòng.

Hắn là người thành thật, chỉ biết là Diệp đại phu đang tức giận, lại không biết tại sao, xem thảo dược dưới đất bị nhổ lên, vút đến đâu đâu cũng có, nhớ tới bộ dạng hắn bình thường tưới nước yêu quý, sợ hắn sau khi hết giận lại nhìn thấy những dược thảo này lại đau lòng, vội vã từng cây liền trồng trở lại, tưới nước. Chỉ có cây nam mộc hương, bị cắt thành ba đoạn, hắn không thể làm gì khác hơn là đi kiếm vải bố đến, đem nó trồng hảo loại trở lại.

Ai biết, Diệp đại phu lần này sinh khí, vô cùng hung hăng, thậm chí ngay cả hai ba ngày cũng không để ý tới hắn. Khóe mắt cũng không nhìn hắn, buổi tối đuổi hắn tới phòng chứa củi ngủ, phòng chứa củi bên trong lại thật nhiều muỗi, cắn cho hắn một đầu sưng to.

A Hồ thành thật, Diệp đại phu không để ý tới hắn, hắn cũng chỉ thí diên thí diên mà đảo quanh Diệp đại phu, Bạch Thuật nhìn cũng chỉ có thể liên tục lắc đầu, ở đáy lòng thay cái tên thành thật này mà ầm ức.

Diệp đại phu phát giận hai ngày, ngày thứ ba, cuối cùng cũng coi như cùng A Hồ nói chuyện.

Hắn kêu Bạch Thuật đem A Hồ gọi vào nội đường, sau đó lấy ra một quyển sổ sách, rũ đôi mắt nhỏ nhắn, cũng không thềm nhìn hắn, hỏi: “Thương thể của người đã tốt hơn chưa?”

A Hồ gật đầu liên tục.

“Vậy người về nhà đi.”

A Hồ lộ ra biểu tình sầm sét giữa trời quang.

Hồ ly không phải đã nói, vào ở tại hiệu thuốc liền hết thấy đều tốt mà, tại sao Diệp đại phu đuổi mình đi!

Diệp Cảnh Nhiên cũng không nhìn hắn, chỉ lo tính sổ: “Nơi này có ngân phiếu hơn 500 lượng, còn có một chút bạc vụn, đều là tiền bán thuốc của người, ta một phần cũng không chạm vào...”

Hắn một mặt tính sổ, một mặt ở trong lòng thầm hận: Khốn nạn, cho là không nói lời nào là không sao, còn không quỳ xuống van cầu ta! Nói xin lỗi ta! Hừ! Thời điểm đó ta sẽ suy nghĩ thêm một chút có muốn hay không đuổi người đi...

“Ta sẽ không đi!” A Hồ cúi thấp đầu, không thấy rõ biểu tình, chỉ có hai tay nắm chặt.

“Người cầm bạc của người, mau đi đi, trở về Ngọc Bình Sơn, nhàn nhã mà dựa vào ghế.

“Ta sẽ không về nhà! Ta không muốn lấy bạc!” A Hồ cúi đầu: “Ta muốn giữ lại để cưới vợ!”

“Người muốn làm gì?” Diệp đại phu trợn to hai mắt.

“Cưới vợ!”

Diệp Cảnh Nhiên chỉ cảm giác mình tức giận đến toàn thân đều đang phát run, cầm toàn bộ ngân phiếu và bạc vụn trên bàn, toàn bộ đều ném vào trên người cái tên ngốc tử kia: “Cho người! Đưa hết cho người! Người đi cưới vợ của người đi! Năm trăm lượng, người trong Lâm thành cứ tùy tiện cưới, đúng rồi, ta quên mất, người thích Huyện lệnh gia tiểu thư, chỉ là người ta gia thế to lớn, không biết có muốn người không...”

“Ta không muốn Huyện lệnh gia tiểu thư!” A Hồ gầm một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu lên, gương mặt đỏ bừng, trong đôi mắt đều ngập nước, Diệp đại phu chỉ cảm thấy hoa mắt, ngốc tử dĩ nhiên nhào tới!

“Người nói, người Lâm thành ta có thể tùy tiện cưới! Người không thể nói chuyện không đáng tin!” thanh niên khỏe mạnh nhào ở trên người hắn, mạnh mẽ bắt lấy tay hắn, ngoài mạnh trong yếu mà uy hiếp: “Người nếu như không gả cho ta, ta liền, ta liền...”

“Người liền thế nào?”

A Hồ hé miệng, lộ ra răng nanh trắng sáng, cật lực làm ra bộ dáng hung ác: “Ta liền ăn người!”.

Hoàn chính văn.

7. Chương 7: Phiên Ngoại 1

Một tháng sau đó.

Khi đó, Diệp đại phu đã chính thức “Thu lưu” A Hồ, hơn nữa còn dưỡng thành thói quen mỗi sáng sớm mang theo hắn đi dạo chợ sáng, Bạch Thuật mặc dù có chút ngại A Hồ ăn nhiều, nhưng nhìn A Hồ mỗi

ngày, nửa đêm từ trên núi hái những dược liệu quý giá kia, cũng cảm thấy Diệp đại phu đối với cuộc mua bán này là làm đúng.

A Hồ người thành thật, có thể làm, mỗi ngày trời còn chưa sáng, liền chạy lên núi chặt hai bó củi lớn đem về, còn hái không ít thảo dược, lung tung ôm thành một bó, treo ở trên đòn gánh, Diệp đại phu lần đầu tiên nhìn thấy hắn đập thảo dược hồng bát đến như vậy, tức giận đem hắn đánh cho một trận, sau đó không biết hắn từ nơi nào tìm về cái túi vải, treo ở trên cổ, đem dược thảo đều đặt ở bên trong.

Từ khi A Hồ ở lại, những việc nặng ở hiệu thuốc Diệp gia như là nấu nước, bổ củi, nhóm lửa, đều giao cho hắn, hơn nữa hắn còn có thể giữ nhà, có lần nửa đêm có trộm, lặng yên không một tiếng động mà vạch trần mái ngói, A Hồ lập tức liền tỉnh dậy.

Trời mưa xuống, mái ngói tiệm thuốc bị dột, A Hồ liền đi lợp lại mái, Diệp đại phu che dù ở trong sân nhìn, liên tục dặn hắn phải cẩn thận, hắn lại một điểm cũng không sợ, ở trên nóc phòng mà bước đi như bay, Diệp đại phu tức giận đến mắng to, ai biết chớp mắt một cái hắn liền từ trên nóc nhảy xuống, một mặt hàm hậu hướng phía Diệp đại phu cười.

Diệp đại phu thường thường đánh hắn.

Tức giận cũng đánh hắn, bị hắn chọc cho phát cười cũng đánh hắn, cũng may Diệp đại phu là dạng thư sinh yếu đuối, nắm đấm không có chút uy lực.

“Diệp đại phu đánh người không đau chút nào...” A Hồ ăn bánh bao thịt nói.

Hiệu thuốc Diệp gia phòng trống không ít, Bạch Thuật lúc bắt đầu không muốn để cho hắn ở lại lâu, liền không cho hắn thuê gian phòng nào, sau đó đã nghĩ thông suốt, liền chuẩn bị cho hắn một gian phòng, Diệp đại phu vào nhìn nhìn, nhú mày: “Phòng này ta muốn đem làm phòng chứa dược liệu, không cho hắn ở.”

Thế là A Hồ vẫn là ngủ ở trong phòng Diệp đại phu.

Mất thấy A Hồ sống tại hiệu thuốc Diệp gia cũng đã nửa tháng, nháy mắt liền tới giữa xuân, trên núi Ngọc Bình đâu đâu cũng có hoa núi rực rỡ, một rừng hoa đỗ quyên, hoa thược chim hót. Diệp đại phu liền quyết định mang theo A Hồ đi du xuân, thuận tiện xem nhà tranh nhỏ của hắn ở trên núi.

A Hồ sợ đến suốt đêm chạy về trên núi mà hỏi hồ ly, đem sự tình ra nói cùng hồ ly, hồ ly phe phẩy quạt, nhẹ như mây gió: “Hắn muốn đến ngươi liền để hắn đến...”

“Nhưng là ta không có nhà tranh...” Chỉ có sơn động.

“Vậy còn không đơn giản, ta cho người biến một cái là được...” Hồ ly có chút ghét bỏ A Hồ: “Có sư phụ dạy dỗ, người một chút phép thuật cũng không học được sao?”

“Ta sẽ đánh nhau.” A Hồ chỉ ở trước mặt Diệp đại phu mới để cho người bắt nạt, ở bên ngoài hẳn vẫn là rất phách lối: “Ta còn hái thuốc!”

“Người khỏi nói hái thuốc!” Hồ ly tức đến rơi quạt: “Người cướp Kim Xà quả ta không nói, ai bảo hẳn đánh không lại người! con cáo già Nam sơn kia, giữ nhân sâm hơn 100 năm, người dĩ nhiên lại nhỏ cho người ta, người còn chưa phải là yêu quái a!”

“Ta hái thuốc là muốn kiếm tiền lấy vợ!” A Hồ cây ngay không sợ chết đứng.

“Người bây giờ không phải là đã cưới vợ à!” Hồ ly nổi giận.

“Ta phải nuôi vợ!” A hồ càng cây ngay không sợ chết đứng.

Hồ ly đổi tên thô lỗ không có biện pháp.

“Quên đi, ta cũng lừa người. Con cáo già kia vô cùng xảo hoạt, chính người cũng phải cẩn thận một chút, vạn nhất hẳn muốn trả thù người, người liền xong đời...”

8. Chương 8: Phiên Ngoại 2

Hôm nay, Diệp đại phu mang theo A Hồ, lên núi đón nắng ấm mùa xuân.

Ngọc Bình sơn nổi danh là có phong cảnh tú lệ, chỉ là thường có truyền thuyết về quỷ quái, cho nên không người nào dám đặt chân đến. Bất quá đã có A Hồ thần giữ cửa, Diệp đại phu đơn nhiên sẽ không sợ.

A Hồ mang theo Diệp đại phu, vẫn luôn dọc theo sơn đạo mà đi lên núi, càng vào sâu cây rừng càng tươi tốt, cây cỏ sinh trưởng, cây cối rậm rạp quá mức, che kín cả bầu trời, cơ hồ không thấy được ánh mặt trời, chỉ có thể nhìn thấy từ kẽ hở của lá cây, lấm ta lấm tẩm vết sáng của ánh mặt trời, lại hướng trên núi mà đi, thực vật đều trở nên yếu dị sum sê, những gốc cây ngàn năm không biết tên, nở ra từng đóa hoa sắc tím lớn chừng miệng bát, từng đóa từng đóa tản ra mùi hương ngây ngất.

Diệp Cảnh Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, bất quá A Hồ trước mặt hẳn, luôn luôn ung dung, chắc rằng không sợ hãi, luôn thẳng lưng.

Đi một đoạn đường, cuối cùng cũng coi như đã tới nhà tranh, thoạt nhìn còn rất sạch sẽ, không tính là đơn sơ, bên ngoài nhà tranh còn có một cái vườn ăn sáng, in vài cái vết chân.

“Đây là vết chân gì?” Diệp đại phu tò mò hỏi.

A Hồ liếc mắt là đã nhìn ra đây không phải là của hồ ly lưu lại.

A Hồ mũi rất tinh, nghe ra được phụ cận, trốn trong bóng tối là cái thứ gì, vội vã khuyên Diệp đại phu: “Chúng ta vào nhà trước đi.”

Hồ ly đem bên trong nhà tranh bố trí không tệ, A Hồ để Diệp đại phu đến bên giường ngồi xuống: “Ta đi ra ngoài săn vài con mồi, người ở lại trong phòng, đừng đi ra ngoài...”

“Không phải nói là mùa xuân không thể săn thú sao?” Diệp đại phu lơ ngơ: “Lẽ nào chúng ta phải ở lại chỗ này qua đêm?”

A Hồ đã chạy ra ngoài.

Diệp đại phu ngồi trong phòng một hồi, tò mò nhìn nhìn xung quanh, hẳn là đại phu mười ngón không dính nước mùa xuân, xem cái gì cũng đều cảm thấy mới mẻ, mình trần đầy sức lực, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có thanh âm đánh nhau.

Hắn hoàn toàn quên A Hồ không cho hắn đi ra ngoài, trực tiếp chạy ra khỏi nhà tranh để xem. Hắn men theo âm thanh đi tới phía sau nhà tranh, đẩy ra cây cối rậm rạp.

Cảnh tượng trước mắt làm cho hắn sợ ngây người.

Một thứ so với người còn cao hơn, trước trán là đôi con người của đại lão hồ, đang đứng ở rừng cây phía sau nhà A Hồ, trong miệng đều là lông của hồ ly, kinh khủng nhất là, trên đất tán loạn quần áo của A Hồ.

Diệp đại phu cả người đều kinh ngạc sững sờ.

Phản ứng đầu tiên của hắn, chính là A Hồ đã bị lão hồ ăn.

Cơ hồ tại thời điểm không kịp phản ứng, nước mắt liền dâng lên, Diệp đại phu từ nhỏ phụ mẫu đều đã mất, thêm tính lạnh lùng nên không có bằng hữu, thật vất vả mới có A Hồ, lại bị lão hồ ăn mất.

Thế nhưng, hắn càng khiếp sợ hơn, là con hồ kia.

Nó ngậm hồ ly, ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Diệp đại phu, cả người, không, là toàn bộ con hồ đều cứng lại rồi.

Trong miệng nó hồ ly, “Lạch cạch” một tiếng rơi xuống đất, lão hồ ly kia vốn cho là mình chỉ có một con đường chết, không nghĩ tới có thể chạy thoát, nhanh chóng bò dậy, lắc lắc thân thể, biến thành lão đầu, chạy như một làn khói.

Diệp đại phu nước mắt trong nháy mắt thu về.

Hắn tựa hồ đã minh bạch cái gì.

Mà thứ kia so với người còn cao hơn nữa, tướng mạo hung ác, dưới chân còn đạp quần áo của A Hồ, nó yên lặng mà tiểu tâm dục dục, so với một đứa nhỏ sợ bị đánh cơ hồ giống nhau, cúi đầu xuống, sau đó dùng hai chân trước ôm lấy đầu, trên đất co lại thành một đoàn, còn run rẩy.

Diệp đại phu tức giận tròng mắt lên.

“A Hồ?”

Con hồ kia run lợi hại hơn nữa.

Diệp đại phu nhất thời nổi trận lôi đình, trong lòng dâng lên đầy hỏa khí, giống như đang thiêu cháy, lòng tràn đầy đều là cảm thấy bị lừa dối cùng sự phẫn nộ, bất kể là ai, phát hiện mình chung sống với người yêu ba tháng, rốt cuộc chỉ là lão hồ, trong lòng cũng sẽ không dễ chịu đi!

Hắn quay người muốn đi, nhưng đáng tiếc vừa bị dọa đến chân nhũn đi, đi một bước liền ngã xuống đất, hắn cắn răng bò dậy, chạy xuống núi.

Đại lão hồ nhanh chóng ngậm lên quần áo, chạy theo.

Nó sợ bị đánh, lại sợ Diệp đại phu sinh khí, chạy đến phía trước Diệp đại phu, muốn đem hắn cản lại. Diệp Cảnh Nhiên hận hắn hận đến nghiến răng, nhấc lên cục đá liền hướng A Hồ mà đánh tới, vừa vịn nện trên gáy của A Hồ, nhất thời sừng lên thật lớn.

A Hồ cản lại, Diệp Cảnh Nhiên bỏ chạy, ôm đầu chạy vào trong rừng, hắn không biết đường, vừa tức đến choáng váng cả đầu óc, nhất thời giống như con ruồi không đầu chạy loạn, chạy chạy chỉ nghe phía sau lão hồ lo lắng rống lên, chính mình một cước đạp hụt, trực tiếp rơi vào bên trong một cái hố, sau đó một cái bóng đen to lớn liền đè xuống.

So với Đại lão hồ còn cao hơn nữa, trực tiếp đè ở trên người hắn.

Sau đó bọn họ đồng thời bị treo lên.

“Bắt được bắt được!” Một nam tử mặc áo xanh, từ trong rừng cây nhảy ra ngoài, nhảy cẫng hoan hô: “Con xà kia, còn nói ta sẽ không săn thú được! Xem đi! Ta ngay cả lão hổ cũng đều bắt được...”

Diệp Cảnh Nhiên bị treo ở trong lưới, bị thân hình khổng lồ của A Hổ chen ở trong góc, cái gì cũng đều thấy không rõ, chỉ nghe nam tử kia hạ lưới xuống mà đối vớng nói: “Thế nào là người ~ con hổ ngốc! Người không phải vào thành rồi sao?”

“Ta ngày hôm nay trở về núi.” A hổ ngoan ngoãn mà nói cho hắn biết: “Hắn chính là người mà ta nói với người, Diệp đại phu”

“Diệp đại phu?” nam tử kia vòng tới Diệp đại phu bên này, ngược đầu tỉ mỉ đánh giá.

Diệp Cảnh Nhiên so với hắn còn kinh ngạc hơn.

“Huyện lệnh công tử? Người thế nào ở đây?”

9. Chương 9: Phiên Ngoại 3

Đợi đến khi Diệp đại phu bình thân mà tại sơn động của huyện lệnh công tử ngồi xuống, đã là gần trưa.

“Đến đến, uống một ngụm trà, xin bớt giận mà...” Huyện lệnh công tử nghiêm nhiên một bộ dạng chủ nhân, bưng ra hai nửa đoạn trúc làm cốc uống trà, bên trong không biết ngâm cái gì, đưa một chén cho Diệp đại phu.

A Hổ đã biến trở về hình người, tiểu tâm dục dục ngồi ở một bên.

“Chuyện này rất đơn giản mà!” Huyện lệnh công tử khuyên Diệp đại phu: “Bọn họ là yêu quái liên yêu thích như vậy rồi, giấu giấu diêm diêm, chỉ lo người khác biết bọn họ là yêu quái, kỳ thực chúng ta không có chút nào quan tâm, người nói đúng không nào? Diệp đại phu.”

Diệp đại phu thật không tiện phản bác nói mình phi thường quan tâm, chỉ có thể “Hừ” một tiếng.

“Kỳ thực yêu quái cùng người có gì khác nhau đâu? Người không thích hắn biến thành lão hổ, có thể để cho hắn biến thành người mà, đúng không? Sợ cái gì, hắn biến thành người cùng người là giống nhau, vừa không có sắt tử (con rắn á =))))), ” huyện lệnh công tử quay đầu hỏi dò A Hổ: “Trên người người không có sắt tử đi?”

A Hổ liền vội vàng gật đầu, một mặt trung thành mà nhìn Diệp đại phu.

Diệp đại phu liền hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác không cho hắn xem.

A Hồ nhất thời lộ ra biểu tình ử rĩ, cầu viện mà nhìn huyện lệnh công tử.

Huyện lệnh công tử đau đầu mà nhìn A Hồ, liếc mắt một cái, phất tay một cái, làm cho hắn đi ra ngoài trước.

“Ta và đại phu có lời muốn nói, người canh giữ ở cửa động, nếu như con xà kia trở lại liền cho ta biết.”

A Hồ “Ồ” một tiếng, liền tội nghiệp mà nhìn Diệp đại phu, không tình nguyện đi ra ngoài.

“Diệp đại phu, đừng nóng giận, không phải là hắn không muốn nói cho người biết hắn là yêu quái, người suy nghĩ một chút, nếu lúc vừa bắt đầu hắn nói cho người biết hắn là yêu quái, người sẽ bị dọa thành cái bộ dáng gì a, muốn hù người chạy, các người ngày hôm nay thế nào ở cùng một chỗ đây, người tự suy nghĩ một chút sẽ nghĩ thông suốt mà...”

Diệp Cảnh Nhiên mặt mang biểu tình “Ta chính là không nghĩ ra”.

Mất thấy khuyên bảo không được, huyện lệnh công tử cũng chỉ có thể sử dụng chiêu lợi hại.

“Diệp đại phu, người muốn tức giận cũng được. Bất quá xa hắn quá lâu, bọn họ yêu quái ở đây, đều là như thế này rồi, thoát nhìn đằng hoàng, kỳ thực mưu ma chước quỷ có rất nhiều. Người xem A Hồ có tài năng xuất chúng, từ Nam sơn đến Bắc Sơn, hồ cái nào không ngưỡng mộ hắn, hiện tại lại là mùa xuân, Diệp đại phu người cũng biết rồi, đúng không...”

Diệp đại phu nhướng mày: “Hắn dám!”

“Không phải vấn đề là hắn có dám hay không, mấu chốt là mấy con hồ cái nhớ thương hắn a... Người suy nghĩ một chút, người muốn là sinh khí đi trở về, đem hắn đuổi trở về trong núi, hắn có đồ ăn, có nơi ngủ, nói không chắc còn có mấy con hồ cái, trải qua nhiều điều thoải mái. Người nếu muốn trừng phạt hắn, phải đem hắn mang theo bên người, nếu như mất hứng, liền đánh hắn mấy cái, hắn lại không dám hoàn thủ, thật tốt...” Huyện lệnh công tử công phu khuyên bảo người rất cao.

Diệp đại phu có chút động tâm, mà vẫn có chút lo lắng: “Nhưng hắn dù sao cũng là chỉ lão hồ a...”

“Lão hồ thì có ra sao, lão hồ tốt, có thể đánh nhau, tính khí lại tốt, không giống con xà kia, âm hiểm độc ác! Lại nhỏ nhen, nhiều trò gian, động bất động còn uy hiếp người, xuất quỷ nhập thần...” Huyện lệnh công tử một bụng nước đắng.

Diệp đại phu đối với hắn không nói: “Ý của ta là, hắn không phải là người, mà là yêu quái a...”

“Yêu quái cũng tốt a, không phải yêu quái, có thể hái nhiều thuốc như vậy, người không biết, ba tháng này A Hổ cả ngày trên núi Ngọc Bình tìm thuốc hái, cùng những con xà trong Kim Xà cốc đánh một trận, ha ha ha, bị cắn đến giống như cái đầu heo...”

Diệp đại phu mềm lòng.

“Cho nên, Diệp đại phu người phải nhanh chân, ” huyện lệnh công tử còn tiếp tục lải nhải: “Người có biết con hồ ly bằng hữu tốt của A Hổ chưa, hẳn mới là nhân vật quan trọng đấy, cùng cái tên Vương gia gì đó cùng một chỗ, hiện tại lại không cần người ta, mang theo tiểu hồ ly mà bỏ chạy, tên Vương gia kia tức giận đến đem kinh thành ổ đều đốt, ha ha ha, hồ ly chính là khó làm...”

—

Hôm này, mãi đến tận chạng vạng, Diệp đại phu đi ra ngoài đập thanh (đi chơi) mới mang theo A Hổ trở lại hiệu thuốc Diệp gia.

Bạch Thuật đang đứng tại bên cạnh quầy hàng tính sổ, ngẩng mặt lên vốn là chuẩn bị cùng Diệp đại phu chào hỏi, nhìn Diệp đại phu liếc mắt một cái, bị dọa đến rút lại qua một bên.

Diệp đại phu sắc mặt phi thường không dễ nhìn.

A Hổ đại khái bị đánh một trận, quần áo cũng lẫn đến bẩn thỉu, trên trán một cục sưng to tướng, một mặt biểu tình lấy lòng đi theo bên cạnh Diệp đại phu.

Bạch Thuật rút lại đến góc, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

—

Tối hôm đó, A Hổ bị đuổi đi phòng chứa củi ngủ.

Diệp đại phu lần này thực sự tức giận, không cho phép Bạch Thuật đưa chăn cho hắn, liền để hắn ngủ ở trên chồng củi, mùa xuân buổi tối còn rất lạnh, Bạch Thuật đều cảm thấy được với lòng không đành, lén lút cầm một ra giường đem đến phòng chứa củi, A Hổ cuộn trên chồng củi thành một đoàn, không chịu nhận: “Diệp đại phu đã nói, nếu ta đắp chăn, liền đem ta đuổi ra ngoài.”

Bạch Thuật thay người thành thật này rơi nước mắt đồng tình, khóa cửa tiệm, trở lại trong phòng mình.

Cùng lúc đó, Diệp đại phu ở trên giường trần trọc trở mình.

Đêm khuya hậu viện yên tĩnh, liền cả một tiếng chim hót cũng không có, Diệp đại phu ngủ không được,

đơn giản khoác quần áo lên, ra ngoài một chút, nhìn thấy trong sân, được liệu gieo lúc trước đều đã cao ngang đầu gối, trong lòng mềm nhũn, quyết định đi phòng chứa củi nhìn A Hổ.

Ngược lại A Hổ không biết ta tới... Diệp đại phu trong lòng tính toán mưu đồ.

Ai biết hần lén lén lút lút đến phòng chứa củi, đâm thủng giấy dán cửa sổ, đi vào trong vừa nhìn, trên chồng củi trống rỗng, người đâu?

Lẽ nào A Hổ thật sự quay về Ngọc Bình sơn rồi!

Diệp đại phu nghĩ tới những gì huyện lệnh công tử nói lúc sáng, nhất thời giận không nhịn nổi, vọt trở về phòng tìm nhánh trúc, chuẩn bị cấp con hổ đốt nát nào một trận trúc bản xào thịt (chỗ này không hiểu lắm T^T thỉnh chỉ lại cho chế với T^T) lẩn qua lẩn lại mãi mà không tìm được, Diệp đại phu quay về phòng, ngồi xuống trên giường, đột nhiên bị đẩy ngã.

“Không phải nói người ngủ ở phòng chứa củi, người dám chạy đến đây!” Diệp đại phu rất là ánh lửa, chuẩn bị bắt lấy con hổ nào đó gan to bằng trời đánh cho một trận, ai biết lại ngã nhào ở trên giường, một điểm năng lực phản kháng cũng không có.

“Dừng tay! Con hổ ngốc kia, yêu quái chết tiệt, dừng tay... Người dám chạm vào nơi đó! A... Đừng nhúc nhích... Nhẹ chút...”

—

Cùng lúc đó, bên trong sơn động nhỏ nào đó trên Ngọc Bình sơn.

Trước huyện lệnh công tử, sau là đương nhiệm Kim Xà cốc cốc chủ phu nhân, đang bị một tên nam tử nào đó thân phận không rõ mặc áo đen đè ở trên người, muốn làm gì thì làm.

“Lại gọi ta da xà, đúng không?” Nam tử mặc áo đen đem huyện lệnh công tử lột sạch, sau đó kéo lại đây, mạnh mẽ trấn áp, khóa miệng mang theo tia cười lạnh: “Nói ta nham hiểm độc ác đúng không? Nhiều trò gian đi? Có hay không muốn biết trò gian của ta đến tột cùng có bao nhiêu a? Hả?”

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-gia-duoc-pho>